

דעות

מדינה שעשתה דה־הומניזציה למיליונים בעזה תעשה אותה דה־הומניזציה לאזרחיה

לעקוב

דור משעני

23 במרץ 2025

חיינו תלויים בכך שנפסיק להרוג פלסטינים. המשוואה הפשוטה הזאת התחדדה בשבועות האחרונים: אם נמשיך להרוג פלסטינים, חייהם של דוד קוניו ומתן צנגאוקר, של גלי וזיו ברמן ואלון אהל וכל יתר החטופים שנמצאים בעזה, יהיו בסכנה גדולה עוד יותר מזאת שהם נמצאים בה היום. כל החטופים ששבו הביתה העידו על כך. אבל המשוואה הזאת עמוקה ובעיקר רחבה יותר: חיינו כאן תלויים בכך שנפסיק להרוג פלסטינים. שנפסיק להפציץ אותם מהאוויר ומהים, במטוסים ובטילים, ובעיקר באדישות הולכת וגוברת למספר הנהרגים, לזהותם, לגילם או למידת חפותם. אם לא נפסיק להרוג, גם חיי ילדינו כאן יהיו בסכנה. רבים מהם ישלמו בחייהם על תאוות הנקם, שלא יודעת שובע ולא יודעת מעצור, גם שנה וחצי אחרי טבח 7 באוקטובר.

גם הדמוקרטיה והחופש שלנו בישראל תלויים בכך שנפסיק להרוג פלסטינים. אחרת, לא יעזרו לנו לא בג"ץ ולא היועצת המשפטית לממשלה ובטח לא ראש השב"כ. מדינה שהורגת בלילה אחד מאות פלסטינים מתוך אדישות מוחלטת לזהותם — הרי אפילו כבר לא מנסים להסביר לנו שמטרות התקיפות מוצדקות — לא תעצור בכך. רק לפני כמה שנים הרג המוני כזה של אזרחים היה עוצר מלחמות. אבל המדינה שאנחנו חיים בה עכשיו היא מדינה שבשפתה אין כבר

בני אדם — אלא רק אויבים חסרי פנים. המדינה הזאת היא מדינה שאין לה שום מעצור, משפטי או מוסרי.

בינתיים ההרג מתרכז בחיסול אויבים מבחוץ, באלפיהם ובלי הבחנה בין טרוריסטים לחפים מפשע. סביר שזה לא יימשך ככה. משטר חסר מעצורים משפטיים ומוסריים במלחמתו בעזה יהיה — אם הוא לא כבר עכשיו — משטר חסר מעצורים בכל מקום שבו הוא מפעיל את כוחו. מדינה שעשתה דה־הומניזציה למיליוני חפים מפשע בעזה תעשה אותה דה־הומניזציה לאזרחיה. אי אפשר להתנגד להפעלת כוח חסרת בלמים במקום אחד — ולקבל אותה בשוויון נפש כשהיא מתחוללת במקום אחר.

את המחיר העיקרי על הדה־הומניזציה שעשינו לעם הפלסטיני שילמו ומשלמים עשרות אלפי הפלסטינים שנהרגו מאז תחילת המלחמה, ומאות האלפים שנפצעו ונעקרו מבתיהם ומחייהם. אבל כן, עכשיו גם ברור — כפי שהזהירו אותנו מתי מעט לאורך השנים — שגם אנחנו משלמים עליה בחיינו, ועוד נשלם ביוקר. השלמנו עם האלימות של המדינה, אחרי 7 באוקטובר רבים מאיתנו אפילו עודדו אותה — ועכשיו האלימות הזאת יצאה מכלל שליטה. ואלימות שמשתוללת בלי שליטה שורפת הכל.

אבל אפשר עדיין להתחרט — ולחזור בנו. לנסות לשים סוף לבולמוס הנקם ששטף את ישראל, גם אם זה יקרה באיחור רב. לצאת להפגין — אבל הפעם לא רק למען שחרור החטופים או בתביעה להפיל את ממשלת הנקמה והאלימות המשתוללת, אלא פשוט כי אסור להמשיך לטבוח בפלסטינים. אם נצא להפגין בשם התביעה הזאת — פשוט להפסיק את ההרג בעזה, קודם כל — ייתכן שנצליח להציל את חיי החטופים ולהחזיר אותם הביתה, ואולי גם את מעט התקווה שנותרה, שהמדינה שאנחנו חיים בה לא תהיה משטר ששפתו היחידה היא האלימות ושלא מכיר בקיום של בני אדם, רק במטרות.

לחצו לקבלת עדכונים בנושא:

- [+ דמוקרטיה](#)
- [+ הפיכה משטרית](#)
- [+ פלסטינים](#)
- [+ עזה](#)

הצג עוד

מערכת | הנהלה | מדיניות פרטיות | תנאי שימוש | צרו קשר | רכשו מינוי | ביטול מינוי דיגיטלי | שאלות ותשובות | פרסמו אצלנו

חדשות, ידיעות מהארץ והעולם - הידיעות והחדשות בעיתון הארץ. סקופים, מאמרים, פרשנויות ותחקירי עומק באתר האיכותי בישראל
© כל הזכויות שמורות להוצאת עיתון הארץ בע"מ